

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P., s.r.o.**, so sídlom v B., proti povinnému **J. B.**, bývajúcemu v S., o **vymoženie 1173,74 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 3 Er 224/2005, o dovolaní súdneho exekútora J. M., Exekútorský úrad so sídlom v K., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. marca 2012 sp. zn. 4 CoE 3/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Stará Ľubovňa uznesením z 19. októbra 2011 č.k. 3 Er 224/2005-18 zamietol návrh oprávnenej na zmenu exekútora, vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a oprávnenú zaviazal k povinnosti v lehote 15 dní zaplatiť súdnemu exekútorovi J. M. 173,41 € trov exekúcie. Neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie odôvodnil poukazom na § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“). O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a o trovách konania účastníkov podľa § 251 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Proti uvedenému uzneseniu podala odvolanie oprávnená. Krajský súd v Prešove uznesením z 30. marca 2012 sp. zn. 4 CoE 3/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa 1/ potvrdil vo výrokoch o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie, 2/ zmenil vo výroku o trovách exekúcie tak, že oprávnenú zaviazal zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 33,30 € a 3/ nepriznal účastníkov náhradu trov konania. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval, okrem výroku o trovách exekúcie, za vecne správne. V časti trov exekúcie, vzhľadom na nesprávnosť určenia výšky trov, uznesenie prvostupňového súdu zmenil (§ 220 O.s.p.) a súdnemu exekútorovi priznal náhradu trov len vo výške 33,30 €.

Proti výroku tohto uznesenia odvolacieho súdu o trovách exekúcie podal súdny exekútor dovolanie. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že mu nebolo doručené odvolanie oprávnenej proti prvostupňovému rozhodnutiu, smerujúceho okrem iného aj proti výroku o náhrade trov exekúcie, s výzvou, aby sa k nemu v stanovenej lehote vyjadril; odvolanie mu bolo predložené „iba (výslovne) na vedomie“. Takýmto postupom odvolací súd nerešpektoval § 211 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 209a ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na takýto postup odvolacieho súdu „nepovažoval za nutné z vlastnej iniciatívy podať písomné vyjadrenie najmä preto, že oprávnený namietal v časti priznaných trov exekúcie prvostupňovým súdom iba časť špecifikovaných a priznaných trov exekúcie, ktorá bola jednak neopodstatnená a zároveň išlo o druhovo rovnakú vec, v ktorej Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd (iný senát) v časti konania o trovách exekúcie už rozhodoval o jednotlivých zložkách trov exekúcie, v rovnako podaných odvolacích námietkach tým istým oprávneným v rovnakom rozsahu, pričom v tomto prípade potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu“. Ďalej uviedol, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom aj tým, že zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie bez toho, že by postupoval v zmysle § 213 ods. 2 až 7 O.s.p., keď nerešpektoval rozsah a dôvody odvolania oprávnenej, nerešpektoval skutkový stav tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, nepostupoval podľa zákonom upraveného postupu a nevyzval ho na predloženie listín preukazujúcich vykonanie služobných ciest, ale len konštatoval, že mu patrí iba náhrada za poštovné, a to z dôvodu, že vykonanie služobných ciest žiadnym spôsobom nepreukázal

a kancelársky materiál je administratívnou prácou, ktorá je zahrnutá v § 25 vyhlášky č. 288/1995 Z.z.

Oprávnená ani povinný sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie súdneho exekútora, ako subjektu oprávneného podať tento mimoriadny opravný prostriedok, smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie súdneho exekútora proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 239 O.s.p. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Exekučné konanie je postup súdu, súdneho exekútora a účastníkov konania pri nútenom výkone judikovaného práva. Ide o osobitný typ občianskeho súdneho konania. Exekučné konanie je upravené Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom (§ 251 ods. 4 O.s.p.). Neexistuje žiadne ustanovenie právneho predpisu (ani iný relevantný dôvod), ktoré by osobitne vyňalo trovy exekúcie spomedzi trov konania podľa § 137 O.s.p. Napokon, konštantná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje trovy exekúcie za trovy konania (pozri napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra sp. zn. 6 Cdo 80/2010, z 15. októbra 2010 sp. zn. 3 Cdo 170/2009, z 3. októbra 2011 sp. zn. 5 Cdo 170/2011, z 13. septembra 2011 sp. zn. 6 Cdo 4/2011) a nie je dôvod sa od nej odchýliť.

V posudzovanej veci je nepochybné, že súdny exekútor napáda dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách exekúcie, t.j. napáda uznesenie o trovách exekučného konania. Dovolanie súdneho exekútora preto podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až c/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Podľa názoru dovolateľa mu odvolací súd odňal možnosť pred súdom konať tým, že mu nedoručil odvolanie oprávnenej s výzvou, aby sa k odvolaniu v stanovenej lehote vyjadril. Dovolací súd nepovažuje uvedenú námietku za opodstatnenú.

Občiansky súdny poriadok v § 209a ods. 1 stanovuje, že ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete, doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili, a v § 211 ods. 1 stanovuje, že odvolací súd sám odstráni vady pri doručovaní odvolania a výzvy podľa § 209a ods. 1 tak, že sám vykoná doručovanie.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení postupoval. Keďže súd prvého stupňa nedoručil odvolanie oprávnenej, ktoré smerovalo proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa aj do výroku o trovách exekúcie, súdnemu exekútorovi, správne odvolací súd v zmysle § 211 ods. 1 O.s.p. túto vadu pri doručovaní odvolania odstránil a sám vykonal doručenie odvolania oprávnenej súdnemu exekútorovi (dovolateľovi). Ako vyplýva z č.l. 18-29 spisu odvolanie bolo doručené dovolateľovi 6. marca 2012. Tým, že odvolací súd doručoval odvolanie dovolateľovi bez výzvy na vyjadrenie a v sprievodnom liste z 1. marca 2012 uviedol "Doručené odvolanie Vám predkladáme na vedomie." neporušil žiadne procesné právo dovolateľa. Zákon totiž súdu (prvostupňovému ani odvolaciemu) vo všeobecnosti neukladá povinnosť vyzvať účastníka, aby sa k odvolaniu vyjadril; túto povinnosť má súd len vtedy, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, o ktorý prípad však v prejednávanej veci nejde.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom videl aj v tom, že odvolací súd pri zmene rozhodnutia v časti o trovách exekúcie nepostupoval podľa § 213 ods. 2 až 7 O.s.p., argumentujúc tým, že odvolací súd nerešpektoval rozsah a dôvody odvolania oprávnenej, nerešpektoval skutkový stav tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, nepostupoval podľa zákonom upraveného postupu a nevyzval ho na predloženie listín preukazujúcich vykonanie služobných ciest. Vychádzajúc z obsahu týchto námietok je nepochybné, že ide o námietky existencie tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Takáto procesná vada by (keby

k nej v konaní prípadne došlo) mohla byť síce relevantným dovolacím dôvodom, sama vada tejto povahy však prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá.

Nakoľko v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody jeho prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní účastníkom trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo im v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. novembra 2012

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková